ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

(2009 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1052)

18 ਅਪ੍ਰੈਲ 2024

[ਬੀ. ਆਰ. ਗਵਈ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਮਹਿਤਾ, * ਜੇ. ਜੇ.]

ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਦਾ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 307 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਅਤੇ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁੱਖ ਨੋਟ

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860-ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 307 - ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਘਰ ਦੇ ਚੌਬਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 (ਪਹਿਲਾ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ - ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੇ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ - ਉਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾਵਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ - ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹਮਲਾਵਰ ਭੱਜ ਗਏ-ਫਿਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਉਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ-ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਪਾਇਆ-ਪੀੜਤ ਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ-ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ-ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਕੇਐਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ-ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਐਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ - ਸ਼ੁੱਧਤਾਃ

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆਃ ਘਟਨਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਗੰਜੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰੇ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ,

ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਦੋਸ਼ੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ - ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਿਹੱਥੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਦਾਗੀ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਮੇਤ) ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਦੀ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਨਾ ਤਾਂ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀ. ਏ.) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ, ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕੇ. ਐਸ. ਦਾ ਨਾਮ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਐਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀਜੀ/2) - ਇਸ ਨਾਲ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ-ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ' ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੋ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ-ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਤੁਰੰਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਰਜਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-6-ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ - ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਰਤਾ-ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਪਾਇਆ - ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ - ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 16,18,21,25,27,28,32]

ਕੇਸ ਲਾਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਵਾਦਿਵੇਲੂ ਥੇਵਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ [1957] 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 981: ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1957 ਐਸ. ਸੀ. 614-'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860; ਕੋਡ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1973

ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਕਤਲ; ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼; ਉਦੇਸ਼; ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ; ਗਵਾਹ; ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹ; ਬਿਆਨ; ਬਿਆਨ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ;

ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ; ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਸੰਭਵਤਾਵਾਂ; ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ; ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਫਾਲਸਸ, ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਵਿੱਚ ਫਾਲਸਸ।

ਤੋਂ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਕਾਨੂੰਨਃ 2009 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1052 2003 ਦੇ ਸੀਆਰਐਲਏ ਨੰਬਰ 662 ਵਿੱਚ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 28-02-2008 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ

ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ਗੀ

ਵਿਨੀਤ ਝੰਜੀ, ਰਣਬੀਰ ਸਿੰਘ ਕੁੰਡੂ, ਇਮਰਾਨ ਮੋਲੇ, ਰਵਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਸੁਸ਼੍ਰੀ ਜਯੋਤੀ ਮੈਂਡੀਰੱਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।
ਸਿੱਧਾਂਤ ਸ਼ਰਮਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ/ਆਦੇਸ਼

ਫ਼ੈਸਲਾ

ਮਹਿਤਾ, ਜੇ.

1. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ 28 ਫਰਵਰੀ, 2008 ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 662-ਡੀ. ਬੀ. 2003 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤੁਰੰਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਐਡਹਾਕ) ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵੱਲੋਂ 26 ਜੁਲਾਈ, 2003 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀਃ-

(i) ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਅਧੀਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ.' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ)-ਉਮਰ ਕੈਦ ਅਤੇ 2,000/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ, ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੋਰ ਸਖਤ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ।

(ii) ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ-ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਅਤੇ 1000/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ, 15 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੋਵਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਖੇਪ ਤੱਥਃ-

2. ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਪਤਨੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਕਰਿਆਨੇ ਅਤੇ ਹਲਵਾਈ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੱਸ ਸਟਾਪ, ਖੁੱਡਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। 12/13 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਘਰ ਦੇ ਚੌਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈ ਗਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚੂਰਾ ਵਰਗੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ(ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਸੱਟ ਮਾਰੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾਵਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ। ਉਸ ਨੇ 'ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ' ('ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ') ਦਾ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਗੋਲਡੀ ਅਤੇ ਸੋਨੂੰ ਜਾਗ ਪਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜੇ ਹਮਲਾਵਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਦੋਵੇਂ ਹਮਲਾਵਰ ਦੋਵੇਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਪਾਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੂਨ ਸਿਮਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਜਾ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਹਨ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਟਾਂਡਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵਾਹਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਕਸਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਹਲਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਾਰਨ ਈਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਹਲਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਥਾਣਾ ਦਸੂਹਾ ਦੇ ਐਸ. ਐਚ. ਓ. ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ (ਪੀਡਬਲਯੂ-9) ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਨੰਬਰ 126

1997 ਮਿਤੀ 13 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਦਸੂਹਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 302,307 ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਉਕਤ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਪੀ. ਜੀ./2 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਬਾਰੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ; ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਰਫ ਸਾਈਟ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਈ ਇੱਕ ਕੁਦਾਲ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਲੇਡ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

3. ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ 13 ਨਵੰਬਰ 1997 ਨੂੰ ਡਾ. ਨਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-4) ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆਃ-

"i. ਮੱਥੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ 1.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਡੂੰਘੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ। ਇਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਭਰਵੱਟੇ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 1.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਦੀ ਭੌਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ 3 x 4 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੇ ਦਬਾਅ ਵਾਲੀ ਸਤਹ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਸੰਕਰਮਣ ਸੀ।

ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਉੱਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੂਹਰਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬਪੋਨਿਓਰੋਟਿਕ ਹੈਮੈਟੋਮਾ ਸੀ। ਫਰੰਟਲ ਹੱਡੀ ਕਈ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਅੰਡਰਲਾਈਂਗ ਟਿਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਰਧ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਖੂਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ii. ਸਿਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਖੱਬੇ ਪਿੰਨੇ ਤੱਕ 1.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਡੂੰਘੀ ਹੱਡੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਿੰਨਾ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ 2.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
iii. ਖੱਬੇ ਪਿੰਨੇ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਜਖਮ ਪਿੰਨਾ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

4. ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਤਿੱਖੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰ ਦੀ ਸੱਟ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

5. ਡਾ. ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਐਲੀਪਿਟਕਲ ਆਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਾਏ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਰਜੀਕਲ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

6. ਮਾਮਲੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਦਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

7. ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਸੀਬੀਆਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੁਤੰਤਰ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

8. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਲੋਜ਼ਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫਸਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇਸ ਰਾਏ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਲੱਕੀ ਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ 1997 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ (ਐਡਹਾਕ) ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ' ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ 'ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

9. ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਸਿੱਖੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦੋਸ਼ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 319 (ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 'ਸੀ. ਆਰ. ਪੀ. ਸੀ.' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕੀਤੇ ਦੋਸ਼ੀ, ਭਾਵ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।ਦੋਵਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 302,307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਨਵਾਂ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਸ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।
10. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ. ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਦੱਸਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਚਾਰ (04) ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਧੀਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 26 ਜੁਲਾਈ, 2003 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ 2003 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 662-ਡੀ. ਬੀ. ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ 2004 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 535-ਡੀ. ਬੀ. ਏ. ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 2003 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 2259-ਡੀ. ਬੀ. ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ।

11. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 28-02-2008 ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ: -

12. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਨੀਤ ਝੰਜੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ:
(i) ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਗੋਲਡੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਵੈ-ਵਿਰੋਧੀ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।
(ii) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਹਰ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਦਲੀਤ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਗੋਲਡੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ) ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(iii) ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਘੜਤ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਗੰਜਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਲਵਾਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਾਰਨ ਈਰਖਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਸਰੋਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਲਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

(iv) ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਨੇੜਲਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(v) ਇਹ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਰੁੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੌਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਅਤੇ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕਿਉਂ ਆਵੇਗਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਏਗਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਘਬਰਾਏਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰ ਸਕੇ।

(vi) ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਟਾਂਡਾ ਵਿਖੇ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਟਾਂਡਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦਸੂਯਾ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਗਵਾਹ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।

(vii) ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾਕਰਤਾ-ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਲੋਜ਼ਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

(viii) ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਗੋਲਡੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ ਨੌਕਰ ਘਰ ਦੇ ਚੌਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਵੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਲਟ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀਆਂਃ -

13. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਧਾਂਤ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 'ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਗਲਤ, ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਵਿੱਚ ਗਲਤ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਭਾਰਤੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਦੋ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ।

14. ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਝਾੜ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

15. ਅਸੀਂ ਬਾਰ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰਃ -

16. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) (ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇਸੇ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ) ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਗੋਲਡੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਅਤੇ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਘਰ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਲ 'ਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ (ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ)) ਚੌਬਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪੌੜੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਚੌਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਕੁਦਾਲ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਮਕਸਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹਲਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਈਰਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਖ 'ਤੇ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਅਖੌਤੀ ਈਰਖਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੌੜੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ।

17. ਜੇਕਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪੌੜੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਕਤ ਪੌੜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ' ਤੇ ਕੁਦਾਲ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਸ ਪਲ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਤੁਕ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਕਿਉਂ ਲਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਲ 'ਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਰੌਲਾ ਸੁਣਿਆ।

ਅਤੇ ਚੌਬਾਰਾ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁਦਾਲ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੌਕੇ' ਤੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਚਾਕੂ ਲੈ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।

18. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲੱਭੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਪੌੜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਚੌਬਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਕੋਲ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰਕੇ ਖੋਜ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਹੱਥੇ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਇਹ ਫਿਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮੁੱਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਦਾਗੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੋਰਮਾਂ ਅੱਗੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ।-
"... ਅਸੀਂ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

Xxx xxx

ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਪੰਜਾਬ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਵੇਖੀ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਸ ਡੀ. ਬੀ. ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਖਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡੀ. ਐਸ. ਪੀ. ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 15-12-97 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਡੀ. ਏ. ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਸ ਡੀ. ਏ. ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ @ਨੀਟਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ @ਨੀਟਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ @ਨੀਟਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਸ ਡੀ. ਏ. ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ/ਸੀ. ਆਰ. ਐਲ. ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗਲਤ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ @ਨੀਟਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਰਾਹੀਂ ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ @ਨੀਟਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੋਧ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 6.8.98 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਈ ਗਈ ਸੀ।

19. ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ-ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਵਿਖੇ 13 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਦਿਆਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ।

20. ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਦਾਗ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੱਖ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

21. ਨਾ ਤਾਂ ਐਫਆਈਆਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਪੀਜੀ/2) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ-ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀਏ) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ, ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਨਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਪੀਜੀ/2) ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀਆਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀ. ਬੀ., ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀ. ਜੀ. ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ/ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ' ਤੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ/ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਵਰਜਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਡੀ. ਐਸ. ਪੀ. ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਬਿਆਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀ. ਐਲ.) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ' ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕ ਵੈਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਟਾਂਡਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਰਾਏ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਭੋਗਪੁਰ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੁਲਿਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਖ 'ਤੇ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਤੁਰੰਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

22. ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟਾਂਡਾ ਅਤੇ ਭੋਗਪੁਰ ਦੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡਾ. ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਨੇ 13 ਜਨਵਰੀ, 1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 07:05 ਵਜੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ-ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦਾਖਲੇ ਕੀਤੇਃ -

"... ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਡੀਕੋ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰਜੀਕਲ ਰਾਏ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

23. ਡਾ. ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦਾ ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

24. ਇਹ ਤੱਥ ਉਦੋਂ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਡਾ. ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਮੈਡੀਕੋ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਪੱਖਪਾਤੀ ਗਵਾਹ ਹੈ।

25. ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹਮਲਾਵਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਥਪਥ ਪਏ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਟਾਂਡਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਏ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਭੋਗਪੁਰ ਗਏ ਅਤੇ ਡਾ. ਅਰੋੜਾ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਡੀਬੀ) ਨਾਲ ਵੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਰਜਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਹਾ ਲੈ ਗਏ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਦਸੂਯਾ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਦਸੂਯਾ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਇਹ ਤੱਥ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਦਾ ਆਚਰਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਸੰਭਵਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਮੀਆਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਬਰਿਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਛੇਕ ਅਤੇ ਛੇਕ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸਿਲਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

26. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਾਦੀਵੇਲੂ ਥੇਵਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ[1] ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈਃ -

11.... ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤਃ

(1) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ।
(2) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ.
(3) ਨਾ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ।

12. ਸਬੂਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ-ਇਹ ਕਿਸੇ ਇੱਕਲੇ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ' ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਬਦਨਾਮੀ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ, ਅਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਬਰਾਬਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ

1 (1957) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 981: ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1957 ਐਸ. ਸੀ. 614

ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਇਹ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹੀ, ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮੱਗਰੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

27. ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੇਖਣ' ਤੇ, ਸਾਡੀ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

28. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਉੱਤੇ ਅੰਤਰਨਿਹਿਤ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੋ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ-ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਪਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਜੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਫ. ਆਈ. ਆਰ. (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ-ਪੀ. ਜੀ./2) ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.-5) ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ i.e. Crl. ਵੱਖ ਵੱਖ. ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 2053-ਐਮ-1998 ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਕਤ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

29. ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ' ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕੁਦਾਲ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਈ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ' ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਡਗਮਗਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। (PW-6).

30. ਲਾਜਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਡੀ. ਡਬਲਯੂ.-3) ਡੀ. ਆਈ. ਜੀ. (ਅਪਰੇਸ਼ਨ) ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਪਾਇਆ।

31. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡਾ ਪੱਕਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5) ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਦੇ ਸਬੂਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

32. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 26 ਜੁਲਾਈ, 2003 ਅਤੇ 28 ਫਰਵਰੀ, 2008 ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ 12 ਅਗਸਤ, 2011 ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਬਾਂਡ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

33. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ।

34. ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਹਨ, ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਸਿਰਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇਃ ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ

ਕੇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾਃ

ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Advocate Shifa Kler